

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **GREGI, s. r. o.**, se sídlem Rytířská 334/13, Praha 1, zastoupeného Mgr. Bc. Michaelem Kise, advokátem se sídlem Kostnická 2916/16, Chomutov, proti žalovanému: **Česká obchodní inspekce, ústřední inspektorát**, se sídlem Štěpánská 567/15, Praha 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 2. 2014, čj. ČOI 35005/13/O100/2400/13/14/Be/Št, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 27. 4. 2015, čj. 59 A 17/2014 – 59,

t a k t o :

- I. Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci ze dne 27. 4. 2015, čj. 59 A 17/2014 – 59, **se zrušuje**.
- II. Rozhodnutí České obchodní inspekce, ústředního inspektorátu ze dne 19. 2. 2014, čj. ČOI 35005/13/O100/2400/13/14/Be/Št, **se zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** nahradit žalobci náklady soudního řízení ve výši 30 570 Kč, ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce, Mgr. Bc. Michaela Kise.

O d ů v o d n ě n í :

I.

1. Rozhodnutím ze dne 11. 2. 2013, čj. ČOI 16711/2013/2400/R 0012/2013/Vr/Št, Česká obchodní inspekce, inspektorát Ústecký a Liberecký (dále jen „ČOI“) uložila žalobci pokutu ve výši 240 000 Kč podle § 24 odst. 10 písm. a) zákona č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele, ve znění účinném do 31. 12. 2013, za porušení povinnosti řádně informovat spotřebitele o vlastnostech prodáváného výrobku, konkrétně o stavu najetých kilometrů prodáváného vozidla.

2. Rozhodnutím ze dne 19. 2. 2014, čj. ČOI 35005/13/O100/2400/13/14/Be/Št, žalovaný změnil rozhodnutí ČOI tak, že snížil výši udělené pokuty na 180 000 Kč a upřesnil výrok co do identifikace prodáváného vozidla.

II.

3. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci, který ji rozsudkem ze dne 27. 4. 2015, čj. 59 A 17/2014 – 59, zamítl. Rozsudek krajského soudu je, stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí správních soudů, dostupný na www.nssoud.cz a soud na něj pro stručnost zcela odkazuje.

III.

4. Žalobce (stěžovatel) brojil proti rozsudku krajského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

5. Stěžovatel zpochybnil závěr krajského soudu, že porušil informační povinnost podle § 9 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele při prodeji ojetého vozidla Seat Toledo 1,9 TDi 81 kW, č. karoserie (VIN) X, rok výroby 2000. Stěžovatel jako prodávající řádně seznámil kupujícího s technickým stavem vozidla, který vyjádřil pomocí 17 hodnocených aspektů, a umožnil kupujícímu zkušební jízdu v délce 10 km. Informoval kupujícího, že skutečný stav najetých kilometrů nebyl zjištěn a údaj 162 120 km odpovídá stavu tachometru, předal kupujícímu servisní knížku vozidla a nic mu nezamlčel. Uzavřel-li kupující za daných podmínek kupní smlouvu, dal tím najevo, že stav vozidla považoval za přiměřený kupní ceně a počet skutečně najetých kilometrů pro něj nebyl rozhodující. Nelze souhlasit s krajským soudem, že stěžovatel nesdělil kupujícímu „*veškeré údaje, které se ke kilometrovému náběhu prodáváného automobilu vztahují, ačkoliv tak učinit mohl a měl*“.

6. Žalovaný vyšel z toho, že tachometr předmětného vozidla byl stočen, pokud servisní knížka evidovala stav 180 200 km ke dni 8. 5. 2011 a tachometr uváděl ke dni prodeje (31. 8. 2012) stav 162 120 km. Žalovaný ale neprokázal správnost údaje uvedeného v servisní knížce, která není veřejnou listinou, ani nezkoumal tachometr prodaného vozidla. Nelze proto s jistotou určit, který údaj (v servisní knížce nebo na tachometru) byl správný.

7. Prodejci ojetých vozidel nejsou povinni zjišťovat skutečný počet ujetých kilometrů; takovou povinnost by ani nebylo možné splnit. V České republice neexistuje certifikační autorita, která by poskytovala zaručené informace o najetých kilometrech všech vozidel. Společnost Cebia, spol. s r. o., která provozuje systém Autotracer zabývající se sledováním historie vozidel, negarantuje 100 % správnost dat, jimiž disponuje.

8. Žalovaný nejdříve vyčetl stěžovateli, že nezjišťoval stav najetých kilometrů předmětného vozidla u společnosti Cebia (přestože žádný předpis nestanoví stěžovateli takovou povinnost) a poté co zjistil, že Cebia evidovala údaj odpovídající stavu tachometru (162 000 km k srpnu 2012), tuto informaci bagatelizoval. Krajský soud k tomu uvedl, že není zřejmé, jak měl žalovaný s informací od společnosti Cebia naložit. Podle stěžovatele přitom bylo zřejmé, že se jednalo o informaci svědčící v jeho prospěch, pokud se údaj z databáze společnost Cebia, kterou žalovaný zjevně považuje za významnou, neliší od údaje, jenž stěžovatel sdělil kupujícímu jako stav tachometru prodáváného vozidla.

9. Závěrem stěžovatel namítl, že udělená pokuta byla nepřiměřeně vysoká a správní orgány nepřihledly při jejím udělování k jeho majetkovým poměrům. Žalovaný ve svém rozhodnutí hovořil o „*vysílání signálu*“ skrze udělenou sankci, což svědčí o její exemplární povaze.

IV.

10. Žalovaný odmítl tvrzení stěžovatele, že předal kupujícímu servisní knížku k prodávánému vozidlu. Kupující našel servisní knížku až následně po uskutečnění prodeje v návodu k autorádiu, přičemž v ní uvedené údaje zpochybňující stěžovatelem deklarovaný stav najetých kilometrů jej vedly k podání stížnosti.

11. Stěžovatelův názor o možné správnosti tachometrového údaje a chybném zápise v servisní knížce je čistě spekulativní. Stěžovatel sám přiznal, že „*stáčení kilometrů je negativním a rozšířeným jevem*“, proto objeví-li se důvěryhodnější zdroj informací o počtu najetých kilometrů, je namíste dát mu přednost. Údaj o počtu najetých kilometrů při jednotlivých servisních prohlídkách zaznamenaných v servisní knížce pravidelně narůstal a stav tachometru v době prodeje dne 31. 8. 2012 (162 120 km) byl přesažen nejen posledním zápisem ze dne 8. 5. 2011 (180 200 km), ale i předposledním ze dne 7. 10. 2009 (163 165 km).

12. Žalovaný neudělil stěžovateli pokutu za uvedení nepravdivého údaje o počtu najetých kilometrů prodávaného vozidla, ale za neposkytnutí řádných informací o vlastnostech vozu. I pokud nelze určit s jistotou přesný počet najetých kilometrů, lze po prodávajícím spravedlivě požadovat, aby zjistil a poskytl spotřebiteli co nejvíce dostupných informací ohledně tohoto parametru. Tomuto požadavku stěžovatel nedostal, neinformoval-li spotřebitele o zápisech v servisní knížce, ač to bylo v jeho možnostech. Servisní knížka přitom vážně zpochybnila tachometrový údaj. Proto pokud by stěžovatel vycházel i z ní, nemohl by jako řádnou informaci o počtu najetých kilometrů uvést pouze stav tachometru s tím, že skutečný stav nebyl zjištěn.

13. Žalovaný dále setrval na názoru, že výpis z informačního systému Autotracer společnosti Cebia nehovoří ve prospěch stěžovatele. Výpis upozorňuje, že uvedený stav najetých kilometrů daného vozidla (162 000 km k srpnu 2012) vychází z informací poskytnutých partnery systému bez možnosti ověření správnosti; v případě významného rozporu se stavem vozidla je doporučeno kontaktovat znalce. Nejedná se tedy o listinu vyvracející správnost zápisů v servisní knížce. Vzhledem k tomu, že si výpis vyžádala až ČOI v rámci šetření stížnosti, nikoliv stěžovatel před nabídkou daného vozu, tento dokument nedokládá ani snahu stěžovatele opatřit co nejvíce dostupných informací o vlastnostech prodávaného výrobku (byť ověřování skutečného nájezdu kilometrů u společnosti Cebia inzeroval na svých webových stránkách).

14. Stížní námitka ohledně nepřiměřené výše udělené pokuty je nepřipustná, protože ji stěžovatel neuplatnil v řízení před krajským soudem. V žalobě pouze označil za scestné, že žalovaný použil při úvahách o výši pokuty obrat „*vyslat signál*“. Správní orgány se navíc zabývaly výši sankce dostatečně a žalovaný ji dokonce snížil o 1/4. Žalovaný nedoložil ve správním řízení likvidační dopad sankce, ba jej ani netvrdil. Likvidační účinek přitom nelze zaměňovat s citelností sankce (zde žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 7. 2012, čj. 6 Ads 129/2011 – 119).

V.

15. V replice k vyjádření žalovaného stěžovatel uvedl, že servisní kniha vozidla není dokument malého formátu, který by se vešel do návodu k autorádiu. Kupujícímu servisní knížku předal, byť ne protokolárně. Dále stěžovatel setrval na názoru, že skutečnost, že společnost Cebia nadále eviduje u předmětného vozidla nájezd 162 000 km, svědčí v jeho prospěch. Zopakoval, že stejně jako Cebia neručí za jí poskytované informace o počtu najetých kilometrů vozidel, nemůže za tento údaj ručit ani on. Informovat kupujícího, že skutečný stav najetých kilometrů není známý, je v takovém případě jediným řešením. K udělení pokutě stěžovatel podotkl, že správní orgány nijak nezjistí ovaly jeho majetkové poměry a výši sankce (a její následné snížení) nijak nezdůvodnily.

VI.

16. Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

17. Kasační stížnost je důvodná.

18. Kasační soud se nezabýval námitkou nepřiměřené výše sankce a nepřihlédnutí k majetkovým poměrům stěžovatele při jejím stanovení, protože stěžovatel uplatnil tuto námitku poprvé až v kasační stížnosti (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

19. V popředí posuzované věci stojí výklad informační povinnosti prodávajícího podle § 9 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele. Nejvyšší správní soud ale považoval za vhodné vyjádřit se nejprve k námitkám týkajícím se skutkového stavu.

20. Soud neuvěřil stěžovateli, že kupujícímu vědomě předal servisní knížku vozidla. Skutečnost, že kupující nalezl servisní knížku až následně po uskutečnění koupě, vyplývá nejen z podnětu kupujícího, jehož obsah ČOI shrnula v kontrolním protokolu ze dne 4. 10. 2012, č. 2446 244016121041, ale i z repliky stěžovatele k vyjádření žalovaného k žalobě ze dne 14. 5. 2014, v níž uvedl: „*S ohledem na to, že nám nebyla existence servisní knížky známa, neměli jsme žádný logický důvod ji ve voze hledat. Obecně platí, že existence servisní knížky zvyšuje cenu vozidla, neboť dává kupujícímu detailnější přehled o servisní historii, a lze tedy vyloučit, že by nám osoba, od níž jsme dané vozidlo vykoupili, existenci servisní knížky úmyslně zatajila.*“ Nezpochyboval-li stěžovatel v průběhu správního řízení, že servisní knížku nalezl až kupující, a tvrdil-li dokonce sám tuto skutečnost v průběhu řízení před krajským soudem, kasační soud považuje stěžovatelův obrat v tvrzení ohledně této skutečnosti v řízení o kasační stížnosti za zcela nevěrohodný.

21. Dále dal soud za pravdu žalovanému, že zápisy v servisní knížce dostatečně zpochybnily tachometrový údaj o počtu najetých kilometrů. Servisní knížka, jejíž kopie je založena ve správním spise, souvisle mapuje servisní historii vozidla od první prohlídky ve 30 000 km až po prohlídku ve 180 000 km (zřejmě poslední před prodejem ze SRN do ČR). Tehdejší provozovatel absolvoval servisní prohlídky vozidla pravidelně v doporučených intervalech, a to vždy u téhož autorizovaného servisu značky Seat, Autohaus Freytag v německém Gräfenthalu. Při prohlídce dne 18. 9. 2008 byla naplánována další prohlídka při 163 000 km. Ta proběhla dne 7. 10. 2009 (stav 163 165 km); následující prohlídka byla naplánována při 178 000 km a proběhla dne 8. 9. 2011 při stavu 180 200 km. Nejvyšší správní soud nepochyboval, že hodnoty uvedené v servisní knížce odpovídají skutečnosti, proto vykazoval-li tachometr ke dni prodeje vozidla stěžovatelem (31. 8. 2012) stav 162 120 km, je nasnadě, že s tachometrem bylo manipulováno.

22. Kasační soud se rovněž ztotožnil s názorem žalovaného, že údaj o počtu najetých kilometrů představuje podstatný parametr prodávajícího ojetého vozidla, který zásadním způsobem ovlivňuje jeho cenu. Obdobně se vyjádřil i Nejvyšší soud v rozsudku ze dne 2. 7. 2014, sp. zn. 8 Tdo 728/2014: „*počet ujetých km je při prodeji motorového vozidla jednou z podstatných skutečností určujících výši jeho prodejní ceny. Cenu a atraktivnost ojetého vozu určuje především technický stav, rok výroby a intenzita, s jakou byl používán předchozím majitelem. O těchto skutečnostech dobře vypovídá stav počítadla kilometrů.*“

23. Co do výpisu ze systému Autotracer společnosti Cebia, spol. s r. o., kasační soud přisvědčil stěžovateli, že i při vyžádání výpisu před prodejem vozidla by mu nevznikly pochybnosti o správnosti tachometrového náběhu, protože systém evidoval k srpnu 2012 stav tachometru 162 000 km. Výpovědní hodnotu výpisu navíc nelze přeceňovat. Žalovaný správně upozornil, že systém Autotracer postrádal kontinuitu záznamů o najetých kilometrech daného vozidla, neboť od okamžiku první registrace vozidla v březnu 2000 až do srpna 2012 neobsahoval žádný záznam. Společnost Cebia také sama upozorňuje na nemožnost ověření správnosti uvedených informací. V tomto smyslu je třeba rozumět závěru krajského soudu, že „*není zřejmé, jakým způsobem měl žalovaný podle názoru žalobce s tímto dokumentem pracovat (...)* [protože] *informace obsažené ve výpisu nesdělují o průběžném vývoji počtu kilometrů na tachometru vozidla zřehla nic, neboť mezi počátkem provozu vozidla v roce 2000 a údajem z doby prodeje vozu, neexistuje jediný záznam. Z hlediska zkoumání historie vozu se tak jedná o bezvýznamný dokument.*“

24. Následně se kasační soud zabýval výkladem § 9 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele a jeho aplikací na zjištěný skutkový stav. Žalovaný (resp. ČOI) nevinil stěžovatele z toho, že stočil tachometr prodávávaného vozidla nebo že o stočení věděl a kupujícího na tuto skutečnost neupozornil. Stěžovatelův delikt měl spočívat v tom, že kupujícího neinformoval o stavu najetých kilometrů podle servisní knížky: „*požaduje-li aplikované právní ustanovení (§ 9 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele), aby informace o vlastnostech výrobku byla „řádná“, pak v daném případě absentující údaj o počtu najetých kilometrů zaznamenaný při technické kontrole, který přesahuje a tedy zcela zpochybňuje aktuální stav tachometru při prodeji vozu, jistě nelze za řádnou informaci považovat*“ (str. 5 rozhodnutí žalovaného). Zároveň žalovaný přiznal, že stěžovatel o existenci servisní knížky zřejmě nevěděl: „*ze skutkových okolností dané věci se podává, že prodávajícímu velmi pravděpodobně nebyl při prodeji předmětný údaj ze servisní knížky znám (tato byla nalezena spotřebitelem v návodu k autorádiu), čili příčinou daného nedostatku v informovanosti spotřebitele byla dle odvolacího orgánu spíše nedostatečná prohlídka vozu při přípravě k prodeji*“ (str. 6 rozhodnutí žalovaného). Jinými slovy, stěžovatelův delikt měl ve své podstatě spočívat v nenalezení servisní knížky ukryté v návodu k autorádiu. Shodně věc posoudil i krajský soud: „*Soud přisvědčuje žalovanému, že pokud žalobce nesdělil spotřebiteli při prodeji ojetého vozidla údaj ze servisní knížky, která k vozu náleží, spotřebitel nebyl ze strany žalobce řádně informován. (...) žalobce spotřebiteli nesdělil veškeré údaje, které se ke kilometrovému náběhu prodávávaného automobilu vztahují, ačkoliv tak učinit mohl a měl.*“ (odst. 19 a 22 rozsudku krajského soudu). S takto širokým výkladem informační povinnosti podle § 9 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele se Nejvyšší správní soud neztotožnil.

25. Nejvyšší soud se vyjádřil k interpretaci § 9 zákona o ochraně spotřebitele ve věci týkající se žaloby na náhradu škody z důvodu tvrzené nedostatečnosti návodu k obsluze kotle následovně: „*Rozsah inštruktážní povinnosti vyplývající z ustanovení § 9 odst. 1 zákona č. 634/1992 Sb. a jeho limity stanovené v § 9 odst. 2 větě druhé citovaného zákona je třeba vyložit s ohledem na konkrétní okolnosti jednotlivého případu, zejména povahy toho kterého výrobku. Je přitom třeba aplikovat princip proporcionality, tj. klást na výrobce pouze požadavky rozumné, přiměřené okolnostem, nikoli požadavky nepřiměřené. To platí i pro posouzení otázky, o jakých nebezpečích vyplývajících z nesprávného použití nebo údržby výrobku je prodávající povinen spotřebitele poučit. Jde o nebezpečí objektivně známé, reálné a předvídatelné. Na druhé straně povinnost se nevztahuje na skutečnosti (nebezpečí) zřejmé a obecně známé, např. že kamma, v kterých se topí, jsou horká. Je tedy třeba hledat přiměřenou rovnováhu mezi ochranou spotřebitele na jedné straně a reálnými možnostmi prodávajícího na straně druhé a stanovit racionální hranici mezi odpovědností, již lze rozumně zatížit prodávajícího, a náhodou (vyšší mocí), která již musí zatěžovat poškozeného.*“ (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 2. 2012, sp. zn. 25 Cdo 2516/2009).

26. Obdobně je třeba nahlížet na splnění informační povinnosti v posuzované věci a na stěžovatele jako prodávajícího klást pouze požadavky, které jsou rozumné a přiměřené okolnostem. Kasační soud souhlasí se stěžovatelem (srov. výše odst. 20), že pečlivě vedená servisní knížka obecně zvyšuje hodnotu ojetého vozu, prodávající ji proto obvykle bude prezentovat jako doklad servisní historie a potvrzení tachometrového náběhu kilometrů. Stejně tak lze předpokládat, že bude-li nepoctivý prodávající chtít prodat vůz se stočeným tachometrem, zbaví se servisní knížky usvědčující jej z podvodu. „Ukrytí“ servisní knížky na nečekaném místě ve voze obecně nelze předpokládat v žádném případě. Bylo by nepřiměřené požadovat po stěžovateli důkladné prohledání ojetého vozu za účelem možného nalezení skryté servisní knížky.

27. Kasační soud uzavřel, že ze zjištěného skutkového stavu nevyplývá, že stěžovatel porušil informační povinnost podle § 9 odst. 1 zákona o ochraně spotřebitele. Nelze mu klást za vinu, že kupujícímu nesdělil údaje obsažené v servisní knížce, o jejíž existenci nevěděl. Pokud správní orgány měly podezření, že stěžovatel upravil stav tachometru nebo věděl, že tento stav neodpovídá skutečnosti, bylo na místě, aby doplnily dokazování. Například se mohly pokusit

zjistit, zda kupní smlouva, na základě které stěžovatel nabyl vozidlo od předchozího vlastníka, uvádí počet najetých kilometrů, nebo zda předchozí vlastník sdělil stěžovateli tento údaj jinak.

28. Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, proto rozsudek krajského soudu zrušil. Současně zrušil i rozhodnutí žalovaného, protože již v řízení před krajským soudem byly dány důvody pro takový postup [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.], a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). V něm bude žalovaný vázán názorem Nejvyššího správního soudu (podle § 78 odst. 5 s. ř. s.).

29. Tímto rozsudkem je řízení před správními soudy skončeno, Nejvyšší správní soud proto rozhodl rovněž o celkových nákladech soudního řízení (§ 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s.). Podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s., má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Procesně úspěšným byl v dané věci žalobce, protože výsledkem řízení před správními soudy bylo zrušení správního rozhodnutí, které napadl žalobou.

30. Náklady řízení o kasační stížnosti zahrnují zaplacené soudní poplatky ve výši 6000 Kč (za kasační stížnost ve výši 5000 Kč a za návrh na přiznání odkladného účinku ve výši 1000 Kč), náklady spojené se zastoupením za dva úkony právní služby po 3100 Kč (podání kasační stížnosti a repliky k vyjádření žalovaného) a paušální náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč za každý z těchto úkonů [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) a § 13 odst. 3 advokátního tarifu]. Náklady zastoupení tedy činí 6800 Kč. Tuto částku soud zvýšil podle § 57 odst. 2 s. ř. s. o částku 1428 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je zástupce stěžovatele jako plátce povinen odvést. Celková výše nákladů řízení o kasační stížnosti činí 14 228 Kč.

31. Náklady řízení před krajským soudem zahrnují zaplacené soudní poplatky ve výši 4000 Kč (za žalobu ve výši 3000 Kč a za návrh na přiznání odkladného účinku ve výši 1000 Kč), náklady spojené se zastoupením za 3 úkony právní služby po 3100 Kč (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby a podání repliky) a paušální náhradu hotových výdajů ve výši 300 Kč za každý z těchto úkonů [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d) a § 13 odst. 3 advokátního tarifu]. Náklady zastoupení tedy činí 10 200 Kč. Tuto částku soud zvýšil podle § 57 odst. 2 s. ř. s. o částku 2142 Kč odpovídající dani z přidané hodnoty, kterou je zástupce stěžovatele jako plátce povinen odvést. Celková výše nákladů řízení o žalobě činí 16 342 Kč.

32. Žalovaný je tedy povinen nahradit stěžovateli náklady soudního řízení ve výši celkem 30 570 Kč, ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce stěžovatele Mgr. Bc. Michaela Kise.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 22. října 2015

JUDr. Jan Passer
předseda senátu